

Odluka:

Pž 3959/07-3

Zbirni podatci

Broj odluke: Pž 3959/07-3

Datum odluke: 25.9.2007 0:00:00

Vrsta odluke: Rješenje

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca mr. sc. Nenada Šepića, predsjednika vijeća, te Ljiljane Hrastinski Jurčec i mr. sc. Srđana Šimca, članova vijeća, u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom TVORNICA AUTOBUSA ZAGREB d.o.o. u stečaju, Zagreb, Vile Velebita 6, odlučujući o žalbama osnivača–članova društva stečajnog dužnika 1. IVANA RADOŠEVIĆA, Ludwigshafen, Menzlerstr. 24, SR Njemačka; 2. NORBERT BLANK, Frankenthal, Margaretenweg 1, SR Njemačka i 3. ROLAND POSER, Leipzig, Blumenweg 13, SR Njemačka, svi zastupani po punomoćniku Ozrenu Tatarcu, odvjetniku u Zagrebu, Bogišićeva 2, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj XLVII St-134/99 od 10. svibnja 2007. godine, u sjednici vijeća održanoj 25. rujna 2007. godine

Odbija se žalba osnivača–članova društva stečajnog dužnika i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj XLVII St-134/99 od 10. svibnja 2007. godine.

Rješenjem poslovni broj XLVII St-134/99 od 10. svibnja 2007. godine stečajni sudac Trgovačkog suda u Zagrebu je, nakon održanog završnog ročišta, zaključio stečajni postupak nad dužnikom TVORNICA AUTOBUSA ZAGREB d.o.o. u stečaju, Zagreb, Vile Velebita 6, na temelju odredbe čl. 196. Stečajnog zakona („Narodne novine“ br. 44/96, 29/99, 129/00, 123/03 i 82/06, dalje: SZ).

Protiv tog rješenja žalbu su izjavili osnivači–članovi društva stečajnog dužnika pobijajući ga zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava („...što napose uključuje povrede ratificiranog bilateralnog Ugovora o poticanju i uzajamnoj zaštiti ulaganja i pripadajućeg Protokola iz ožujka 1997., te osnovnih ustavnih načela...“), te zbog bitnih povreda odredaba stečajnog postupka („...što napose uključuje pogrešno i štetno gospodarenje stečajnom masom...“). Zbog navedenih povreda žalitelji predlažu ukidanje pobijanog rješenja i vraćanje predmeta na ponovno raspravljanje i odlučivanje drugom sucu prvostupanjskog suda.

Žalbe osnivača – članova društva stečajnog dužnika nisu osnovane.

Pobijano rješenje ispitao je ovaj sud primjenom odredbi iz čl. 381. i čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99 i 117/03, nastavno ZPP) u vezi s čl. 6. Stečajnog Zakon, pazeći pri tom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava. Nakon što je pobijano rješenje ispitano na opisani način, ovaj sud ocjenjuje da je potpuno pravilno i zakonito.

U postupku pred prvostupanjskim sudom nisu učinjene bitne povrede odredaba postupka na koje ovaj žalbeni sud pazi po službenoj dužnosti, a apsolutno bitnu povredu „...pogrešnog i štetnog gospodarenja stečajnom masom...“, na koju izrijekom upozoravaju žalitelji, hrvatsko stečajno pravo ne poznaje.

Prije bilo kakvog upuštanja u ocjenu žalbenih razloga nužno je naglasiti da su žalitelji protiv predmetnog rješenja uputili žalbu potpuno istog sadržaja onoj protiv prethodnog rješenja prvostupanjskog suda, a o kojoj je ovaj sud odlučivao i o svim se relevantnim navodima očitovao u rješenju poslovni broj PŽ-7911/05 od 20. prosinca 2006. godine. Zbog toga nije potrebno u ovoj odluci navoditi ponovljene navode (inače) vrlo opširne žalbe. Ovo tim više što je prethodna odluka o zaključenju stečajnog postupka i prijenosu neunovčene stečajne mase na vjerovnika ukinuta zbog razloga koje je ovaj sud utvrdio ispitujući rješenje po službenoj dužnosti (čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a) i što je već tada naglašeno da niti jedan od navoda istaknutih u žalbi (čiji je sadržaj sada ponovljen) nije bio odlučan za ocjenu zakonitosti toga rješenja. Uvažavajući činjenicu da članovi društva nisu sudionici postupka i da su tek u žalbi protiv rješenja o zaključenju postupka mogli formalno prigovarati provedbi stečajnog postupka, ovaj sud je vrlo opširno u svojoj prethodnoj odluci citirao sadržaj njihove žalbe i o najvažniji poslovni broj PŽ-7911/05 od 20. prosinca 2006. godine. Zbog svega navedenog, kako je već rečeno, nije potrebno u ovoj odluci ponavljati navodi žalbe, ali će se ponoviti razlozi koje je ovaj sud naveo ocjenjujući ih.

U odnosu na žalbene razloge ponovljene u žalbama osnivača – članova društva, valja ponovno naglasiti, da se gotovo ništa od navedenog u žalbi izravno ne odnosi na pobijano rješenje. Iznimka su prigovori formi i sadržaju pobijanog rješenja (koji su, također, identični prigovorima iz prethodne žalbe).

U odnosu na te žalbene prigovore i u odnosu na predmetno rješenje valja ponoviti:

Nisu osnovane tvrdnje žalitelja da pobijano rješenje nema razloga; da nije jasno kako je do njega došlo; da nema nikakvu pravnu formu; da se ne navodi tko ga je donio itd. Rješenje koje se nalazi u predmetnom spisu ima valjani zakonom propisani sadržaj i formu prema odredbama čl. 338., te čl. 343. do 347. ZPP-a u vezi s čl. 6. SZ-a. Kako se žalitelji u žalbi pozivaju na „...Rješenje Naslova St-134/99 od 10. 05. 2007. koje je objavljeno u Narodnim novinama br. 54. od 28. svibnja 2007. g....“, to je vrlo vjerojatno da oni u svojoj žalbi govore o izvratku iz rješenja objavljenom u Narodnim novinama. Izvadak iz rješenja, po svojoj prirodi, nije isto što i rješenje, pa ne mora sadržavati ono što je propisano za sudske odluke. Izvadak nužno sadrži samo osnovne elemente sudske odluke. Odredbom iz čl. 9. SZ-a (javna priopćenja) propisano je da se sudska pismena (odluke, pozivi, obavijesti i sl.) koja treba javno objaviti objavljuju se u "Narodnim novinama" i na oglasnoj ploči suda, u cijelosti ili u izvratku. Iz navedene odredbe zaključuje se i o minimalnom sadržaju objavljenih rješenja, koje osim odluke koja se objavljuje, moraju sadržavati točnu tvrtku, odnosno naziv dužnika, a osobito njegovu adresu i predmet poslovanja. Tim zahtjevima je prvostupanjski sud udovoljio objavljujući izvadak predmetnog rješenja u „Narodnim novinama“ broj 54. od 28. svibnja 2007. godine.

Najveći broj ponovljenih prigovora u ostalom dijelu žalbe odnosi se na samu činjenicu otvaranja stečajnog postupka zbog, prema tumačenju žalitelja, nepostojanja uvjeta za otvaranje stečajnog postupka, te namjernog „uništenja tvornice“.

Postojanje stečajnog razloga (čl. 4. SZ-a) u predmetnom stečajnom postupku je nedvojbeno utvrđeno. Konačno - sami žalitelji tu jedinu relevantnu činjenicu (nesposobnost za plaćanje dospjelih obveza) za odluku o tome postoji li ili ne postoji stečajni razlog ne dovode u pitanje, jer u žalbi navode da je sud „iskoristio nelikvidnost koju nelikvidnost je izazvalo to što stečajni dužnik nije uspio naplatiti potraživanja za koje je jamčila Vlada Republike Hrvatske...“. Za ocjenu postojanja stečajnog razloga (nelikvidnost ili insolventnost) u smislu odredbe čl. 4. SZ-a potpuno je irelevantno zbog kojih je razloga dužnik dospio u stanje nelikvidnosti, koliko iznosi imovina dužnika i kolike su njegove tražbine prema njegovim dužnicima. Sud nema ovlaštenje odlučivati hoće li ili neće otvoriti stečajni postupak nad pojedinim dužnikom, već je to dužan učiniti kad nađe da je ostvaren koji od stečajnih razloga.

Nisu osnovane ni žalbene tvrdnje usmjerene mogućnosti žalitelja da sudjeluju u ovom postupku, na njihov

neravnopravan tretman, kao ni pozivanje na Ugovor između RH i SR Njemačke o poticanju i uzajamnoj zaštiti ulaganja. Naime, ove žalbene tvrdnje su u ovom stečajnom postupku na potpuno identičan način isticane već dva puta, pa je o njima svoju ocjenu ovaj je žalbeni sud dao (uz opširno obrazloženje) u rješenju poslovni broj PŽ-5863/03, a zatim ponovio u rješenju poslovni broj PŽ-7911/05 od 20. prosinca 2006. godine.

Stoga, očitujući se o predmetnoj žalbi treba (treći put) ponoviti da je na temelju čl. 42. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora („Narodne novine“ br. 28/96) Vlada Republike Hrvatske na sjednici održanoj 10. rujna 1998. godine donijela Uredbu o potvrđivanju Ugovora između Republike Hrvatske i Savezne Republike Njemačke o poticanju i uzajamnoj zaštiti ulaganja (u daljnjem tekstu: Ugovor). Ova Uredba u čl. 3. st. 1. propisuje: „...svaka ugovorna stranka postupa na svom teritoriju s ulaganjima, koja su u vlasništvu ili pod utjecajem državljana ili društva druge ugovorne stranke, ne manje povoljno nego s ulaganjima vlastitih državljana i društava ili s ulaganjima državljana i društava iz trećih država...“. U stavku 2. istog članka propisano je „... svaka ugovorna stranka postupa s državljanima ili društvima druge ugovorne stranke u pogledu njihovog djelovanja u vezi s ulaganjima na svom teritoriju ne manje povoljno nego sa svojim vlastitim državljanima ili društvima ili državljanima ili društvima trećih država...“.

Žaliteljima je pravni interes za sudjelovanje u predmetnom stečajnom postupku priznat na temelju činjenice da su osnivači i vlasnici poslovnih udjela stečajnog dužnika. Sadržaj članstva u društvu čine članska prava i članske obaveze čija je ukupnost izražena poslovnim udjelom. Članska prava dijele se na upravljačka i imovinska. Upravljačka prava članova društva prestaju danom otvaranja stečajnog postupka, kao kogentna pravna posljedica otvaranja stečajnog postupka (članka 89. SZ). Od imovinskih prava, po prirodi stvari, članovima društva preostalo je da nakon zaključenja stečajnog postupka nad društvom, kojeg su članovi, sudjeluju u isplati eventualnog ostatka stečajne mase, prema odredbi iz čl. 380. st. 1. u vezi s čl. 472. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ br. 111/93, 34/93, 121/99 i 52/00 u daljnjem tekstu: ZTD), a sve u vezi s odredbom iz čl. 195. Stečajnog zakona.

Nikakva druga prava iz odredbi SZ-a ne proizlaze ni za domaće „ulagače“, odnosno vlasnike poslovnih društava nad kojima je otvoren stečajni postupak, pa se ni žaliteljima, kao članovima društva stečajnog dužnika (i stranim ulagačima) nije mogao priznati veći opseg prava. U predmetnom stečajnom postupku omogućeno im je sudjelovanje u opsegu i na način na koji bi to bilo moguće domaćim osobama – članovima dužnikova društva .

Također, treba ponoviti da prigovori usmjereni vođenju postupka pod poslovnim brojem P-3139/02 („pokrenutom još prije šest godina“) ne mogu biti predmet raspravljanja u ovom stečajnom postupku. Sve interese vezane uz parnicu stranka može (i mora) ostvariti korištenjem pravnih sredstava propisanih ZPP-om, u tom parničnom postupku.

Žalbom nisu dovedene u pitanje pretpostavke za zaključenje stečajnog postupka, a ocjena je ovog suda da je prvostupanjski sud pravilno primijenio odredbu čl. 193. SZ-a kada je odredio završno ročište, te čl. 196. SZ-a kada je donio rješenje o zaključenju stečajnog postupka nad dužnikom, kao i čl. 199. st. 4. SZ-a kada je, sukladno odluci vjerovnika na završnom ročištu, zadužio stečajnog upravitelja na vođenje parničnog postupka u korist stečajne mase.

Valjalo je stoga odbiti žalbe osnivača – članova društva stečajnog dužnika kao neosnovane i na temelju čl. 380. ZPP-a u vezi s čl. 6. SZ-a potvrditi rješenje prvostupanjskog suda.